



SEMN, nr. 3, 2006

Molotovenii și molotoveneasca, text ce deschide aventura surprinderii pitorescului în Basarabia, sau cum îi zice autorul Molotova, realizează legătura cu o temă mai veche, **Basarabia și basarabenii**, explorată într-un alt număr al **Semn-**

ului (nr. 3 - 4, 2002). „Toponimica” funcționează aici dublu, atât în calitate de reper geografic, cât și în calitate de unul ideologic. Pentru a înregistra pulsațiile acestor intervenții ludice, se accede la o formulă a dialogului, care, transfigurată ironic după



scenariul din multcunoscuta satiră eminesciană, vibrează într-un registru al lucidității sau absenței acesteia. Pelerinajul interlocutorului, “un cinstit călător asiatic”, permite, după modelul Montesquie, introducerea unei viziuni “din afară” în acest tablou al pitorescului “molotovenesc”, viziune ce se desprinde din discursul naratorului: “Ce vei vedea în continuare, dragă pelerin peste milenii pe urmele lui Gengis - Khan, e deja o chestiune de cultură generală și, în special, plastică, întreaga pictură universală grotescă aflându-se într-o febrilă competiție pentru dreptul de a ilustra pitorescul acestor dealuri - văi & „cîmpii mănoase” care culminează în defileurile Bîcului, pîrful pe care navighează într-un singur sens, de vreo șaizeci de ani, barcazul amestecat de filfîtul de barză albă al politicii moldovenești [...]”. Tehnica metaviziunii permite scindarea obiectivității și a subiectivității. Prezent în text ca să vorbească „cu cerneală verde” și nu numai, naratorul formulează parametrii conceptului de *pitoresc* în varianta sa autohtonizată, articulîndu-și atitudinea prin resursele ironiei, dar și ale ludicului, acesta din urmă asigurînd originalitatea numelui pe care-l găsește.

Nișa pitorescului, concept ce permite eficientizarea (auto)evaluării prin diversitatea semnificațiilor fenomenului în varianta sa „molotovenizată” (și nu numai), este constituită din texte semnate de Eugen Lungu (*Jurassic Parkul ca model al pitorescului*), Călina Trifan (*Apele din care bea*



curcubeul), Ghenadie Nicu (*Despre Țigănașii istoriei*), Vasile Gîrneț („*Pitoresc și tragedie*” (trei secvențe)), Mircea V. Ciobanu (*Adevărul literar și artistic al lui Serafim Saka*), Nicolae Popa (*Zebrele și zăbrelele Chișinăului*), Vasile Vasilache (*Alba ca „terminus”* (Plecăciune haltei Unțești)), Nicolae Enciu (*Basarabia interbelică în oglinzile Europei*), Anatol Moraru („*Intră Stalin ca un tată...*”). Deși sînt expresii ale unor formule stilistice inedite, toate textele converg spre evidențierea lipsei lucidității,

care, de fapt și reperează instituția pitorescului în Basarabia.

Păstrînd atmosfera anunțată încă din debutul revistei, articolul *Țapii ispăși-tori ai zilelor noastre: Intelectualii* de Mihai Șleahțișchi nuanțează tabloul printr-o „metronomizare” a fenomenului, derivate din specificul *mitului intelectualului iresponsabil*.

Pigmentînd tabloul în varianta sa „pitorească”, *Semn-ul* nu ignorează și alte subiecte, cum ar fi *traducerile* (*Scriituri politice* de Roland Barthes (traducere de Alex. Cistelecan)), *exercițiile de sinteză* (*Proza rusă a ultimului deceniu* de Tatiana Susanskaia (traducere de Adrian Ciubotaru)), *cronica literară* (*Apocalipsa după Guvernator sau pagini dintr-un „manual de fumigații”* de Adrian Ciubotaru), „*semn*”-e didactice (*Colindul popular, Mitul și literatura cultă, Cum citim o secvență epică*) de Raisa Leahu.